

เกี่ยวก้อย

บทที่ 5

มดแดงไม่พอใจที่ฉันไปทำงานให้บั้งก็ เพราะพอมาชวนไปไหนที่ไรฉันก็ไม่ว่าง “ฉันต้องช่วยงานบ้างบ้าง... ถ้าไม่อยู่ร้านป่าหลวย ก็ต้องไปช่วยงานป่าหลวย”

“งั้นวันเสาร์นี้ไปเที่ยวน้ำตกกัน ต่อยตั้งมาเช้าๆ นะ ฉันจะมารับ”

“วันเสาร์นี้ฉันไม่ว่าง คุณพ่อคุณแม่ของบั้งก็ นัดเพื่อนๆ ลงเรือไปเที่ยว”

“อะไร จะไปกับบั้งก็อีกแล้ว! หึ อย่าไปเลย เธอไม่สนุกหรอก”

“ฉันไม่ได้ไปสนุก ฉันได้รับค่าจ้างให้ไปทำงาน”

“ทำงานอะไร!”

“ก็ช่วยยกน้ำยกอาหาร ถือก้าวถือกของ ดูแลคนนั่นคนนี่”

“ก็เมื่อก่อนเขาอยู่กับมายังไง ทำไมตอนนี้เธอเกิดจะต้องเข้าไปยุ่ง! เธอไม่เห็นต้องไปด้วยเลย”

“ฉันรับปากกับคุณแม่ไว้แล้ว”

“คุณแม่หรือ! เธอเรียกเขาว่าคุณแม่! เขาไม่ใช่แม่ของเธอสักหน่อย!”

พอไม่ได้ตั้งใจ มดแดงก็โกรธง่าย ๆ และเวลาโกรธ มดแดงก็มักเกรี้ยวกราด พาลไม่มีเหตุผล ฉันทำเฉยเพราะเบื่อกจะอธิบาย ยิ่งไงๆ เธอก็คงพาลไม่เลิก

“เธอถูกพวกคนรวยครอบงำแล้วนะ นี่ไง ที่เขาพูดกันว่าเงินซื้อได้ทุกอย่าง”

เธอฮึดฮัดพรั่งพรูคำพูดและอารมณ์ ฉันรู้ว่ามดแดงรักฉัน จึงไม่โกรธตอบ “ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกนะ มดแดง บั้งก็มีน้ำใจกับฉัน ทำให้ฉันรู้สึกดีเสมอ.....”

“เธอนึกหรือว่าพวกเขา จะจริงจังกับเธอ เธอมันใครกัน ชื่อเธอ ต่อยตั้ง ก็ฟังเหมือนต่อยตั้งไรค่าอยู่แล้ว เธออย่าผยองไปคิดเลยว่าแม่ผู้ดีมีเงินคนนั้นเขาจะอยากได้เธอเป็นเพื่อนจริงๆ อีกหน่อยพอเมื่อเขาก็จะเฉดหัวเธอกิ่ง พ่อแม่เขาก็แค่ทำดีกับเธอเอาใจลูก ไม่มีใครจริงจังกับคนอย่างพวกเราหรอก.....” ฯลฯ

ฉันได้แต่นิ่ง แต่มดแดงก็รู้ว่าฉันไม่เปลี่ยนใจ

เรือล่องแม่น้ำสองชั้นมีพื้นที่กว้างขวาง นอกจากเพื่อนๆ ของคุณพ่อคุณแม่แล้ว ดลใจ ทศริน และถมทอง ก็มาด้วย บั้งก็บอกฉันว่า พวกสาว ๆ อยากมาดูตัว พี่สินมนัส ลูกชายของเพื่อนคุณพ่อคุณแม่ ซึ่งทำที่เหมือนกับจะมาจีบบั้งก็ และเธอเองก็ชอบเขาพอสมควร

“แล้วทำไมพี่บั้งไม่มาด้วย”

ดลใจถามตรงกับใจฉัน วันนี้ฉันไม่เห็นกฤดาการ ทำให้ผิดหวัง ขณะที่นั่งมาในรถของคุณพ่อคุณแม่ ทุกคนพูดคุยหัวเราะและเอ่ยชื่อเขาบ้าง ฉันนึกว่าเขาจะขับรถตามไปที่ท่าเรือ แต่ก็เปล่า

“พี่บั้งมีนัด”

“กับสาวหรือ”

“เขาไม่ยอมบอก”

“โธ่ หวังว่าพี่บั้งไม่ทำให้ฉันอกหักนะ” ดลใจว่า คนอื่นๆพากันหัวเราะครึกครื้น ทุกคนรู้ว่าคนที่ชอบกฤดาการจริงๆ จังๆ คือถมทองต่างหาก

สินมนัสเป็นหนุ่มหล่อรูปร่างหน้าตาดีที่ร่ำรวยรอยยิ้ม ท่าทางเขาออกจะเจ้าชู้กริ่มกริ่มหลุกหลิก แต่สาว ๆ ก็พออกพอใจและเข้ากันได้ดี เขายักคิ้วหลี้อตาให้ฉัน แต่ว่าฉันทำเป็นไม่เห็น เขาคงเข้าใจในทีแรกว่าฉันอยู่ในกลุ่มเพื่อนของพวกสาว ๆ แต่ต่อมาก็คงได้รับรู้ว่าไม่ใช่ ฉันเป็นแค่คนที่รับจ้างมาคอยดูแลรับใช้ต่างหาก

ไม่เป็นไรหรอก ที่ในวันนี้พวกสาว ๆ ก็ยังไม่ยอมยกกระดานฉันขึ้นเป็นเพื่อน สีหน้าท่าทีของพวกเธอไม่ได้รวมฉันไว้ในกลุ่ม ถ้าไม่ใช่ให้ทำอะไร พวกเธอก็แทบไม่มีอะไรจะพูดคุยกับฉัน ฉันรู้สึกอึดอัดใจที่บั้งก็พยายามจะรวมฉันเข้าเป็นพวก ฉันโล่งใจที่เพื่อนๆ เธอถึงความสนใจของเธอไปเสียได้

พวกเด็ก ๆ ใต้บันไดแคบ ๆ ชั้น ๆ ที่ท้ายเรือ ขึ้นไปสนุกกันที่ชั้นบน ขณะที่พวกผู้ใหญ่ดื่มกินพูดคุยหัวเราะกันอยู่ที่ชั้นล่าง ฉันนำของขบเคี้ยวขึ้นไปส่ง แล้วรีบปลีกตัวเพื่อหลีกเลี่ยงคำล้อเลียนของพวกสาว ๆ ที่ทำให้ฉันทำตัวไม่ถูก

“ต้อยติ่ง ช่วยกดชัตเตอร์กล้องถ่ายรูปให้ทีซี”

ถมทองเรียกด้วยน้ำเสียงเหมือนสั่ง ฉันเข้าไปรับกล้องดิจิทัลจากมือเธอ ก็ได้รับคำสั่งซ้ำๆ “กดเฉยๆ นะ มองภาพตรงนี้ กะให้ช่องห่างพอดีๆ แล้วกดเลย อย่าให้มือสั่นนะ ภาพจะไหว ทำได้หรือเปล่านี้ คงไม่ยากเกินไปใช่ไหม”

“ถมทอง มาน่า เรื่องง่ายๆ ต้อยติ่งทำได้อยู่แล้ว”

เสียงบุงก็แจ่มๆ นั่งเกาะกลุ่มกับเพื่อนๆ บางคนขึ้นไปนั่งบนพนักที่นั่งซึ่งกันเป็นราวเกือบตลอดรอบด้านข้าง ใช้มือไหนยึดเสาบ้าง ชายหลังคาบ้าง แล้วทุกคนก็ทำท่าทำทางโลดโผนให้ถ่ายภาพโดยมีหนุ่มตัวใหญ่หนึ่งยิมกระรี่อยู่ตรงกลาง เขาก็ถือโอกาสจับมือถือแขนโอบหลังไหล่พวกเธอหน้าตาเฉยและก็ไม่มีการจริงจังจริงจังงอน

“อย่าตกลงไปนะครีบ พี่ว่าอย่าไม่เก่งช่วยไม่ไหวนะครีบ”

“พวกเราอย่าเก่ง ไม่กลัวตกน้ำหรือคะ ถ้าตกลงไปก็แค่ว่ายน้ำขึ้นเรือแค่นั้นไม่เห็นจะต้องกลัวอะไร เปียกนิดหน่อยเช็กซีดี ประเดี๋ยวก็แห้ง”

“ยัยถมทองใส่เสื้อสีขาวก็เลยอยากแก้งตักน้ำจะแฉะแล้วละ จะได้เช็กซีดี”

“ซี แ่นละซี”

“แหม นี่ไม่ใช่สระว่ายน้ำนะจะ สาวๆ นี่มันกลางแม่น้ำจะ”

“กลางแม่น้ำก็ไม่กลัวละ” พวกเธอว่า

“ต้อยติ่ง มาถ่ายรูปด้วยกันซี”

บุงก็มีน้ำใจชวน สินม่นัส ลูกขึ้นเสนอตัวด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม “ผมถ่ายๆ ให้ก็ได้ครับ จะได้รวมกลุ่มสาวๆ ด้วยกัน”

“ไม่เอา!” ถมทองเสียงดังสีหน้าบอกความรังเกียจจริงจังงอน ทำให้บุงก็ทำหน้าเจื่อน

“อะไรนะ ถมทองนี่”

ถมทองพูดเหมือนจะแก้ตัว “ถ้าต้อยติ่งจะถ่ายรูปด้วยละก็ ฉันเป็นคนถือกล้องเองดีกว่า” แต่คำพูดนั้นก็ยังบาดความรู้สึกของฉันอยู่ดี

ฉันได้แต่ทำสีหน้าไม่ทุกข์ไม่ร้อนเหมือนมองไม่เห็นอาการดูถูกรังเกียจจริงจังงอนนั้น ซึ่งก็ดีตรงที่ทำให้บุงก็โล่งใจ พอเสร็จเรื่องก็ปลีกตัวลงมาคอยรับใช้พวกผู้ใหญ่ พวกเขาให้ความเอ็นดูฉันเป็นอย่างดี

ช่วงเช้าน้ำไหลเอื่อยๆ กำลังดี แต่พอตอนบ่ายเมื่อล่องเรือกลับกระแสน้ำก็เชี่ยวขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงตอนที่ลำนําคดแคบ พวกผู้ใหญ่บางคนเมาเพราะดื่มตั้งแต่ล่องเรือ บางคนรอจนบ่ายค่อยเริ่มดื่ม พวกเขาคงรู้สึกตัวหนัก เคลื่อนไหวเชื่องช้า สติสัมปชัญญะเลอะเลือน แต่เสียงพูดคุ้ยหวัเราะดังขึ้นกว่าเดิมเป็นสองเท่า พวกเขาผลัดกันเรียกให้เติมเครื่องดื่มใส่แก้ว ขอบอาหารของขบเคี้ยวเพิ่มเติมทำให้ฉันไม่มีเวลาว่าง บ่อยๆ ที่พวกเขาพูดคุ้ยหวัเราะด้วยอย่างเป็นกันเอง ถ้ามเกี่ยวกับตัวฉันซึ่งคอยให้บริการอย่างขยันขันแข็ง แล้วคุณพ่อคุณแม่ก็อธิบายยิ้มๆ ด้วยสีหน้าทำที่ที่ทำให้ฉันรู้สึกดี

เรือล่องแม่น้ำอีกลำหนึ่งล่องมาจากทิศทางตรงกันข้าม เห็นแต่ไกลแต่ไม่มีใครให้ความสนใจเพราะไม่ใช่เรื่องผิดปกติ เพียงแต่เมื่อถึงช่วงที่เรือสวนกัน ลำน้ำออกจะแคบ แล้วบังเอิญก็มีเรือพายลำเล็กลำหนึ่ง ถูกกระแสน้ำเชี่ยวและความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของคนพาย พัดให้เข้ามาขวางอยู่ในทาง ผู้โดยสารในเรือใหญ่ทั้งสองลำต่างก็ไม่รู้ถึงเรื่องอันตรายเฉพาะหน้า... ส่งเสียงหวัเราะพูดคุ้ยกันครึกครื้น..... หากแล้วเรือใหญ่ก็หักหลบเรือพาย เหหัวเข้ามาหาขณะที่กระแสน้ำเชี่ยวทำให้เสียการควบคุม

เมื่อเรือล่องแม่น้ำทั้งสองลำปรีเข้าหากัน แมคนขับเรือจะพยายามดึงหัวเรือกลับ แต่บริเวณแก้มข้างตรงส่วนหน้าของลำเรือก็กระแทกกันโครมใหญ่ ทำให้เรือกระเทือนโคลงตัวไหววูบ เรียกเสียงหวีดกรีดร้องด้วยความตกอกตกใจ ชาวของตกเคลื่อน แทบทุกคนหันขวับสนใจส่วนที่ถูกชนจึงไม่มีใครในลำเรือนี้มองเห็นร่างที่ร่วงวูบลงจากชั้นบนหล่นลงไปใ้ในกระแสน้ำที่กำลังไหลเชี่ยว แต่บางคนในเรือใหญ่ตรงข้ามที่บังเอิญมองมาเห็น ต่างก็ชี้มือส่งเสียงบอกที่จับใจความไม่ได้ ขณะที่พวกผู้ใหญ่ยังตกอกตกใจจากเรือกระแทกกันไม่หาย กำลังพยายามจับใจความพวกเด็กๆ ก็กระโดดลงบันไดหน้าตื่นมารายงานว่า.....

บุงก็ตกน้ำ...!

“ตายจริง...!”

ทุกคนหันขวับ มองตาม รวมทั้งฉันด้วย ไม่มีร่องรอยของบุงก็ในน้ำ เธอว่ายน้ำเก่งอย่างน้อยก็ต้องผลุบโผล่ให้เห็น ใจฉันหายวูบ

เมื่อเดาว่ากระแสไฟฟ้าอาจพัดเธอเข้าไปข้างใต้ห้องเรือ แล้วมันก็มีเรือถึงสองลำที่ยังพัวพันแล่นไม่พันจากกัน

“บุงก็ว่ายน้ำเก่ง คงไม่เป็นอะไรหรอก ถ้าอาจจะแกล้งล้อพวกเราเล่น” ถมทองส่งเสียง

คุณแม่หน้าเสีย เพราะถึงแม้ว่าจะมีลูกเป็นแชมป์ว่ายน้ำ แต่ถ้าไม่ใช่ในสระว่ายน้ำที่บ้าน คุณแม่ก็กลัวน้ำเป็นอย่างยิ่ง หันหาคุณพ่อก็รู้ว่าเมามากกว่าจะฟังพาได้

ในท่ามกลางสีหน้าเป็นทุกข์เป็นร้อนระหนกตกใจ ไม่มีใครทำอะไรมากไปกว่าส่งเสียงอุทานชะเง้อมองหาพลางร้องขอความช่วยเหลือ มีเสียงร้องบอกซ้ำๆ ให้ดับเครื่องเรือ ฉันไม่เคยรออะไร... ถอดรองเท้า โยนตัวออกไปทางช่องหน้าต่าง ทั้งตัวลงสู่พื้นผิวน้ำท่ามกลางเสียงอุทานทักทวน อย่างคาดไม่ถึง

กระแสน้ำดันเขี้ยวกรากกว่าที่ฉันกับมดแดงเคยว่ายน้ำเล่น แต่ฉันไม่นึกถึงอะไรอีกนอกจากความปลอดภัยของบุงก็ คุณพ่อกระโดดตามลงมา แต่ทำอะไรไม่ถูกนอกจากประคองตัวอยู่กับที่ คนอื่นๆ โยนห่วงชูชีพลงมอลอยเปลาอยู่รอบๆ ตัวคุณพ่อ ขณะที่ฉันอัดอากาศเข้าปอดกลับลมหายใจดำน้ำเข้าไปข้างใต้ลำเรือเพื่อตามหาบุงก็

เธออยู่ข้างใต้ห้องเรือจริงๆ แดกตื่นลอนลาน เพราะกระแสไฟฟ้าเข้ากำลังพัดพาเข้าไปหาใบพัดเรือใหญ่ลำที่เบียดชนกับเรือของเรา และกำลังพยายามเร่งเครื่องจะแยกตัวหนีเรือเตือรื้อนอน เธอรู้สึกถึงอันตราย... พยายามจะว่ายน้ำแหวกออกจากวิถี ฉันเองก็ถูกกระแสไฟฟ้าช่วยพัดเข้าไปหาทำให้หันคว่ำแขนเธอไว้ได้ เธอระหนกแปลกใจไร้เรี่ยวแรงแต่ก็มีกำลังใจกลับมาอีกครั้ง เราสองคนพยายามดิ้นรนพาตัวเองฝ่ากระแสไฟฟ้าออกจากแรงดูดของใบพัดเรือลำนั้น แล้วมือข้างหนึ่งของฉันที่ไขว่คว้าหาที่ยึดเกาะ ก็ยึดอะไรบางอย่างใต้ห้องเรือของเราไว้ได้ ขณะที่มืออีกข้างหนึ่งก็ยึดข้อมือบุงก็ไว้แน่นไม่ยอมปล่อย

เธอสลักน้ำสะบัดแขนขา แต่ฉันก็ปล่อยเธอไม่ได้ โชคดีที่เธอหมดแรงเพราะดิ้นรนอยู่นานจึงสู้แรงฉันไม่ไหว

บุงก็คงทุกข์ทรมานมาก ฉันพยายามพาเธอฝ่ากระแสไฟฟ้าและแรงดูดของใบพัด ทว่าไม่เป็นผลต้องกลับคว่ำที่ยึดใต้ห้องเรือไว้อีก จนใบพัดท้ายเรือลำนั้นผ่านพ้นจากเราไป ฉันจึงปล่อยให้กระแสไฟฟ้าพาเธอออกมาแล้วดึงเธอขึ้นสู่ผิวน้ำสำเร็จ

เธอไร้สติไม่ต่อสู้อัตโนมัติ...

พวกผู้ใหญ่ร้องเรียกกันฮือฮา ตอนนี้มีผู้ชายหลายคนลอยอยู่ในน้ำ ทุกคนรีบเข้ามาจับแล้วช่วยกันส่งร่างที่ไร้สติขึ้นเรือ เพื่อรักษาพยาบาลอย่างเร่งด่วน

ฉันถูกจุดขึ้นเรือจ้องมองบุงก็ที่ถูกผายปอดสลักกับการให้อากาศทางปาก เธอสลักน้ำรู้สึกตัวเรียกเสียงร้องให้ตั้งลิ้นจากคุณแม่และพวกผู้ใหญ่หลายคน คุณพ่อเองก็น้ำตาไหลร้องไห้ออกมา

ฉันไม่เคยรู้สึกดีใจมากเท่านี้มาก่อน... มันเป็นความรู้สึกโล่งใจที่สุด อิ่มใจที่สุด ฉันคงลืมช่วงเวลาไม่ได้เลย.....

แล้วฉันก็กลายเป็นคนสำคัญไปในทันที พวกผู้ใหญ่ยิ่งถามไถ่สรรเสริญ คุณพ่อคุณแม่กอดฉันอย่างขอบใจเป็นที่สุด คุณแม่หน้าตาซีมหงุดว่า “แม่เป็นหนี้บุญคุณต่อยิ่งนะลูก ขอบใจมากที่ช่วยชีวิตบุงก็”

“แหม ถึงไม่ใช่ต่อยิ่ง คนอื่นๆ ก็ต้องช่วยอยู่แล้ว” ฉันได้ยินเสียงถมทองพูดกับเพื่อนเธอแว่วๆ

พอมีโอกาสอยู่ด้วยกัน เธอก็บอกฉันเหมือนหวังดีว่า

“ตอนนี้เป็นเวลาของเธอแล้วนะ ต่อยิ่ง ถ้าเธอต้องการอะไรก็บอกได้เลย คุณพ่อคุณแม่ต้องรีบหาให้เธอแน่ๆ”

ฉันนั่งอยู่นาน ฉันคงโง่จริงๆ ที่ไม่เข้าใจในตอนแรก แต่ครั้นเข้าใจแล้ว ถึงแม้ว่าจะโกรธวูบๆ ฉันก็ยังทำสีหน้าเหมือนคนโง่อยู่เช่นนั้น

“เธอคิดว่าฉันควรจะขออะไรดี”

“ไม่รู้ซี ถ้าจะให้ง่ายก็ขอเงินดีกว่า สักแสนหนึ่งก็คงไม่มากหรอกสำหรับชีวิตบุงก็”

“แสนเดียวเท่านั้นเองหรือ” ฉันถามโกรธๆ

ฉันไม่ควรจะยอถามค่านั้นเลย

เพราะว่ามันทำให้บุงก็เข้าใจผิดในภายหลัง.....